

Udsnittet er fra 1960-udgaven af »Sovjetunionens kommunistiske partis historie«,

som er skrevet af et sovjetisk forfatterkollegium.

... Som følge af krigen havde det kapitalistiske system lidt store tab og var blevet svagere, end det havde været før krigen. *Anden etape i kapitalismens almene krise kom til udfoldelse.* Dens vigtigste udslag var en ny bølge af revolutioner. Albanien, Bulgarien, Jugoslavien, Polen, rumænien, Tjekkoslaviet, Ungarn og Østtyskland skilte sig ud fra det kapitalistiske system i Europa. Revolutionen i disse lande udviklede sig efter almene love og prægedes af særlige træk, der fremkaldtes af forskellene i sociale og økonomiske forudsæt-

ninger. Den folkemagt, der opstod i disse lande, gennemførte en række vigtige demokratiske omdannelser. Folkene fik omfattende demokratiske rettigheder og friheder. På landet gennemførtes der en jordreform. Godsejernes jordbesiddelse blev afskaffet dér, hvor den endnu fandtes, og bønderne fik jorden.

Efterhånden som de demokratiske opgaver blev løst, gik arbejderklassen i disse lande over til socialistiske omdannelser i det politiske og økonomiske liv. Overalt beslaglagde den nye folkemagt de tyske og italienske imperialisters ejendom samt ejendom tilhørende personer, der havde samarbejdet med fjenden. Under hård klassekamp blev bourgeoisi-elementerne slået. Det betød, at spørgsmålet om magten definitivt blev løst. I landene i de centrale og sydøstlige Europa sejrede proletarietets diktatur i form af den folkedemokratiske republik. Industrien, bankerne og transportvæsenet blev nationaliseret. Det økonomiske liv begyndte at udvikle sig i socialistisk retning.

Folkemassernes hurtige sejr over bourgeoisiet i disse lande opnåedes takket være de kommunistiske partiers rigtige politik og arbejderklassens førende rolle. Hjælpen fra Sovjetunionen var af stor betydning for folkenes frihedskamp i disse lande.

I forholdet til de folkedemokratiske lande fastholdt det kommunistiske parti og sovjetregeringen nøje ikke-indblandingsprincippet. Sovjetunionen anerkendte folkeregeringerne i disse stater og støttede dem politisk. Tro mod sin internationale pligt tildelte Sovjetunionen de folkedemokratiske lande korn, såsæd og råstoffer af sine egne reserver, der var svundet stærkt ind i løbet af krigen; befolkningen i disse lande fik herved levnesmidler, og mange industrivirksomheder blev sat i gang i hurtigere tempo. De sovjetiske stridskræfters tilstedeværelse i de folkedemokratiske lande forhindrede den indre kontrarevolution i at påbegynde en borgerkrig og forebyggede intervention. Sovjetunionen lammede de udenlandske imperialisters forsøg på at blande sig i de demokratiske staters indre anliggender...